

плана двамата си другари Таралежко и маймунката, сбогува се сърдечно съ бѣлото момиче и добрия търговецъ и, когато вече се готвѣше и самъ той да седне при кормилото, търговецътъ го спрѣ:

— Чакай, Мешко, нима ти мислишъ, че азъ ще те пусна току така да си отидешъ, безъ да те възнаградя за твоята храбростъ? Вземи тая торба, тя все ще ти потрѣбва.

Търговецътъ извади отъ сандѣка на автомобила една кожена торба, пълна съ жълтици, и я даде на Мешко.

— Толкова много! — извика Мешко.

— Чакай, Мешко, и азъ искамъ да ти подаря нѣщо, — рече бѣлото момиче и извади отъ автомобила единъ пѣстъръ папагалъ, вързанъ съ златенъ синджиръ за единия кракъ. — Вземи го, той ще ти бѣде другаръ изъ пѣтя. Знае да говори.

Мешко благодари за подарѣцитѣ най-сърдечно, намѣсти торбата съ жълтицитѣ въ дѣното на аероплана, подъ лѣвската и крокодилска кожи, завърза папагала за кормилото и, когато вече се готвѣше да отлети, търговецътъ му каза:

— А като стигнешъ въ селото, ще заваришъ подарѣци, които изпратихъ преди две седмици за твоитѣ другарчета, за роднинитѣ ти и за твоята майка. За нея е кожуха!

Мешко вече не знаеше какво да направи, за да изкаже благодарността си, смѣкна весело шапката си и полетѣ. Меродрумътъ скоро изчезна отъ погледа му и Мешко се понесе надъ самото море. Подъ него лъщѣше безкрайната морска повърхнина. Чакъ привечеръ далече, далече отъ преде му се очерта синята сѣнка на Балкана.

— Тамъ, тамъ хеее, при ония хубави балкани е наше село, — си мислѣше Мешко и караше все по-бързо, като весело си тананикаше:

— Карай, карай Мешко,

Съ тебъ е Таралежко,

Карай не се бой —

Ти си цѣлъ герой!

Не следъ дълго той вече летѣше надъ равна Тракия, прелетѣ гориститѣ Родопи и се понесе надъ богатото Пловдивско поле. Още малко и Мешко си е въ село. Ето той вижда вече бѣлата камбанария, ето го и училището, ето и тѣхната кѣща. Той я веднага позна по кривия ѝ куминъ.